

REPORTATGE

La Sala Granados, que es troba situada a l'avinguda del Tibidabo, número 18, al costat de la Clínica de Sant Honorat, s'afegeix a l'inventari de sales de concerts que formen part de la història musical de Barcelona i que no han sobreviscut a la pressió immobiliària.

Com indica el seu nom, tenia la particularitat de ser l'única que va ser construïda per a un músic, per a Enric Granados. Va ser la prova material de l'amistat que va unir aquest artista amb el doctor Salvador Andreu, el farmacèutic que va inventar les conegudes pastilles per a la tos i que va urbanitzar l'avinguda del Tibidabo; a més, estava casat amb Carmen Miralles, germana del pintor Francesc Miralles, amb qui Granados havia compartit el seu pas per París.

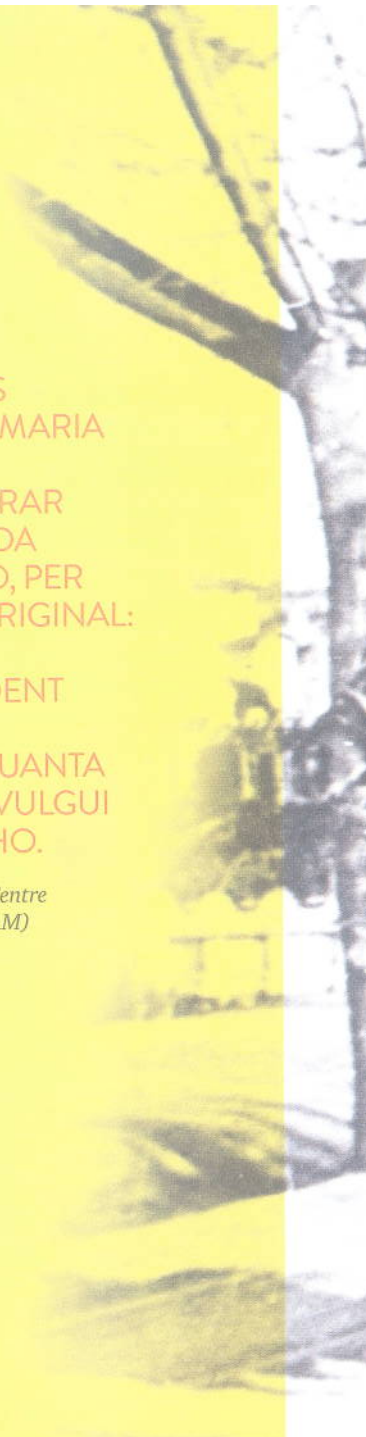
La Sala Granados va obrir les portes l'1 de febrer de 1912, un dijous a les quatre de la tarda, amb un concert en el qual van participar diversos alumnes de l'Acadèmia Granados, llavors situada al carrer de Girona, 20, cantonada amb Casp. Es va inaugurar sota els auspicis del gran pianista Édouard Risler, amic de Granados, que li havia dedicat la peça "Coloquio en la reja" de la seva ➤

L'ABRIL PASSAT EL CONCURS INTERNACIONAL DE PIANO MARIA CANALS ES VA SUMAR A LA REIVINDICACIÓ DE RECUPERAR LA SALA GRANADOS, SITUADA A L'AVINGUDA DEL TIBIDABO, PER RETORNAR-LI LA FUNCIO ORIGINAL: UNA SALA DE CONCERTS. BARCELONA HA ANAT PERDENT ESPAIS PER A ACTUACIONS MUSICALS ELS ÚLTIMS CINQUANTA ANYS I NO SEMBLA QUE ES VULGUI FER RES PER COMPENSAR-HO.

TEXT Mònica Pagès i Santacana • FOTOGRAFIES Centre de Documentació de l'Acadèmia Marshall (CEDAM)

SALVAR LA SALA GRANADOS

COM ES PERDEN LES SALES DE CONCERTS DE BARCELONA

suite per a piano sol Goyescas, que precisament va ser una de les que es van interpretar aquell dia a càrrec de Mercè Moner, una de les deixebles predilectes de Granados. En comptes de fer un concert ell mateix, Granados va preferir que des de bon principi la sala que portés el seu nom també estigués al servei de la seva tasca pedagògica i que servís de plataforma per impulsar el talent de nois i noies que volien ser pianistes. En aquesta sala de concerts Granados també va protagonitzar moments històrics, com el de l'estrena de les seves *Canciones amatorias* amb una altra de les seves deixebles destacades, la soprano Conxita Badia. També el trobem en un programa amb Gaspar Cassadó tocant les seves obres per a violoncel i piano *Trova* i *Madrigal*.

A la Sala Granados també es van poder sentir músics insignes del moment, com el guitarrista ➤

EL "CAMAROTE GRANADOS"

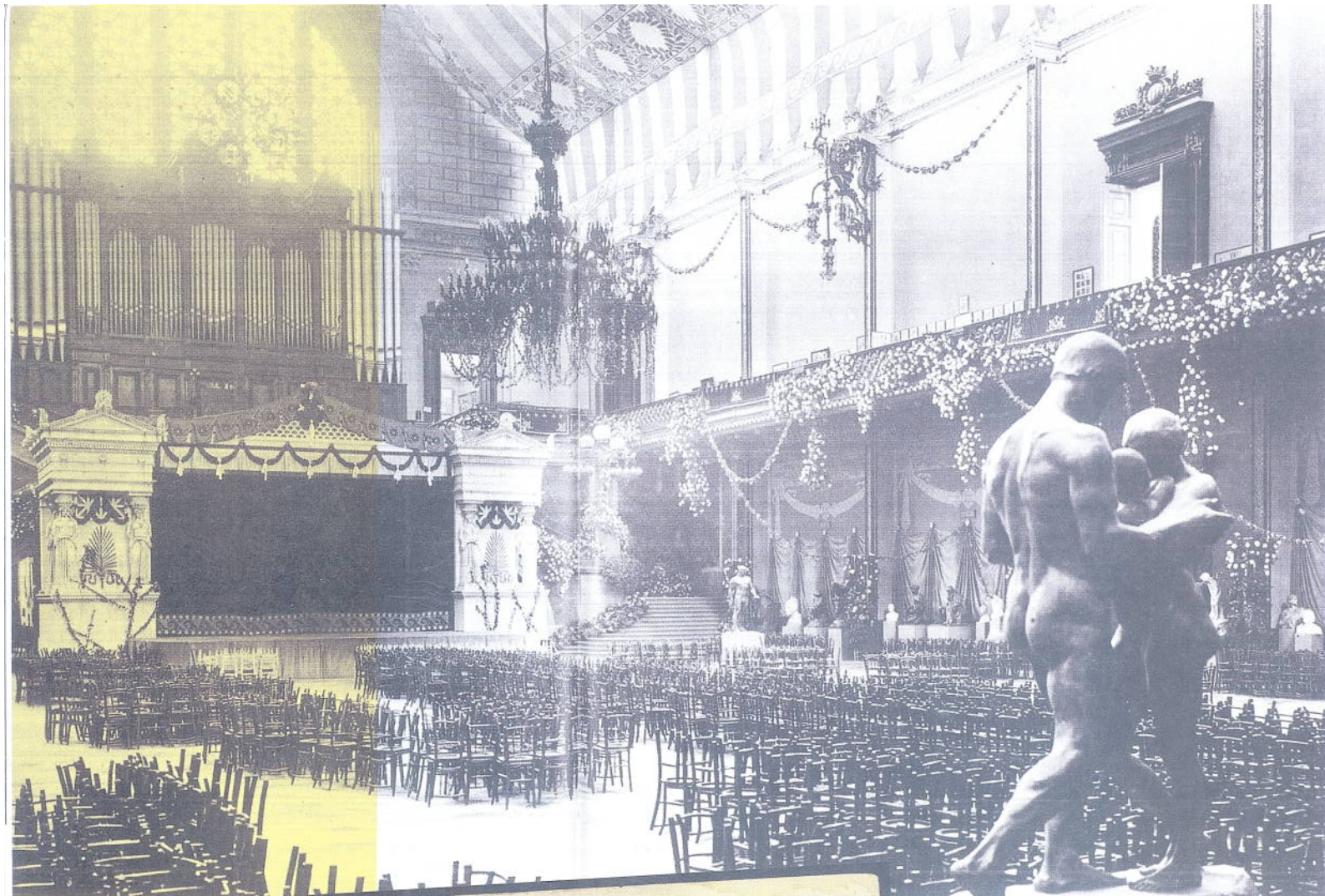
Un cas més curiós i de nou relacionat amb Enric Granados va ser el que trobem a l'Hotel Manila, situat al carrer del Pintor Fortuny fent xamfrà amb La Rambla, ara Le Méridien. Allí, l'empresari i propietari de l'hotel, Luis Maria de Zunzunegui, va voler commemorar un altre doble aniversari de Granados, ara fa cinquanta anys, el 1966-67, amb l'espai que va anomenar "Camarote Granados". Es tractava d'una sala al soterrani de l'hotel on es feien concerts i que tenia un àmbit decorat com una cabina (*camarote*) amb un piano vertical, on Alicia de Larrocha, acompanyada per Natàlia Granados i el Dr. Antoni Carreras, entre altres amics, havia interpretat moltes de les seves obres. Fins i tot el gran violinista Yehudi Menuhin va visitar aquesta cabina simbòlica i va deixar-hi la seva fotografia signada.

ACADEMIA GRANADOS
"SALA DE CONCIERTOS"

INAUGURACIÓN

FERRERO DE

1966-67

L'interior i, a sota, l'exterior de l'edifici del Palau de les Belles Arts, una sala de concerts construïda per a l'Exposició Universal del 1888, a prop del Parc de la Ciutadella. Va desaparèixer el 1942.

Emili Pujol o el violinista Joan Manén, que anys després també impulsaria la construcció d'una sala de concerts al mateix barri de Sant Gervasi, pocs metres més avall, al carrer de Balmes. Un projecte que va quedar inacabat a causa de la revolució cubana i que l'Ajuntament de Barcelona tampoc va arribar a concloure, com s'havia compromès amb aquest músic. Ara són unes sales de cinema. De fet, la Sala Granados, després de molts anys d'activitat ininterrompuda, també es va convertir en un espai per al cinema, en els estudis de doblatge La Voz de España, que va ocupar aquest modest edifici de l'avinguda del Tibidabo des del 1933 i que va mantenir aquesta activitat fins al 2009, quan se'l va quedar una multinacional d'assegurances que recentment l'ha tornat a vendre.

UN SOSTRE PER A LA MÚSICA

El Casal del Metge, a la Via Laietana, 31, és de les poques sales històriques que encara ofereixen concerts, tot i que la programació hi sigui més esporàdica.

També és el cas de l'Ateneu Barcelonès, al carrer de la Canuda, 6, que va convertir el teatre en sala de convencions i continua acollint una programació interessant de música.

També hi ha la Sala Frederic Mompou a la seu de l'SGAE, al passeig de Colom, 6. Els darrers anys han sorgit diverses iniciatives que no disposen d'una sala de concerts pròpiament, sinó que ofereixen un espai en l'àmbit privat d'entitats, de petits empresaris o d'escoles de música. Són la prova que Barcelona necessita tenir espais adequats per a la música, encara que hagin de viure a l'ombra dels més grans –Liceu, Palau i Auditori. La música necessita un sostre per sonar i per sonar bé, i les sales petites de concerts són una casa a mida, un viver de l'autèntic fet musical, on el sentiment del músic pot madurar i on les grans minories poden sentir-la al seu abast.

UNA HISTÒRIA QUE ES REPETEIX

Al llarg del segle XX van proliferar moltes sales de concerts a Barcelona, sempre a mig camí entre el rendiment comercial i la pretensió europeïsta propis d'aquesta ciutat. L'intent de tirar endavant l'explotació d'una sala de concerts s'ha fet amb un esperit filantròpic i, potser per això, destinat al fracàs. El periodista Arturo Llopis ho comentava així al diari «La Vanguardia» el 19 de gener de 1967, a propòsit d'una altra sala històrica: *“En el ochocientos, tanto o más que ahora, el interés de las clases económicamente poderosas por la música era*

muy acentuado. Don Evaristo Arnús, por ejemplo, fue el dueño del Teatro Lírico, que también se llamó Sala Beethoven [i abans Teatre dels Camps Elisis], y en cuyo local el señor Arnús organizó una serie de conciertos sinfónicos en los que perdió más dinero que en ninguna empresa comercial, a pesar de haber contratado celebridades musicales de gran nombradía, tales como Massenet, el autor de Manón, y Saint-Saëns, gran organista y compositor”.

Barcelona també havia comptat amb el Palau de les Belles Arts com a sala de concerts. Aquest edifici construït per a l'Exposició Universal del 1888 per August Font i Carreras a prop del Parc de la Ciutadella va ser destruït el 1942, després dels impactes de la guerra civil. Havia acollit concerts que han quedat registrats a la memòria de la ciutat, com els que protagonitzava la Banda Municipal de Barcelona amb la direcció de Joan Lamote de Grignon i que fins i tot es retransmetien per ràdio. Una altra sala de concerts també desapareguda va ser la Sala Mozart del carrer de la Canuda, 31, a la cantonada amb el carrer Bertrellans. Es va inaugurar el 1914 i va estar arrendada a l'empresa de pianos Cussó. Entre els molts concerts que hi va acollir, hi destaquen els del Quartet Renaixement que va formar Eduard Toldrà a principis de segle i que va interpretar els Quartets de Beethoven el 1916. Mompou també hi havia tocat els seus *Suburbis* el 1925. També va ser un cinema durant la República i, a partir

dels anys seixanta, era el Centre Obrer Aragonès, fins que es va enderrocar el novembre del 2003. Més recentment, molts recordem encara la sala de concerts que tenia el centre cultural de Caja Madrid a la plaça de Catalunya, 9, en un principal de l'edifici que fa cantonada amb la rambla de Catalunya i que actualment pertany a una altra entitat bancària. Fins i tot la música més experimental de finals del segle XX havia tingut dos espais per a les seves propostes, com eren el bar discoteca Nick Havanna, al carrer del Rosselló, o la sala Metrònom, al costat del Born.

Sala Mozart
Canuda, 31

Dissabte 26 de Juny de 1925
a dos quarts de cinc de la tarda

CONCERT

a càrrec de senyoretas d'època del
EN RICARD VIV

Imatge de l'enderrocament, el 2003, de la Sala Mozart, que havia acollit nombrosos concerts des de la seva inauguració el 27 de març de 1914.

Lied Festival

**VICTORIA
DE LOS ÁNGELES**

20/9

Elena Copons *soprano*
Sholto Kynoch *piano*

5/10

Ketevan Kemoklidze *mezzo*
Marco Evangelisti *piano*

7/10

Mercedes Gancedo *soprano*
Beatriz Glez Miralles *piano*

20/10

Miren Urbiet-Vega *soprano*
Rubén Fdez. Aguirre *piano*
Jordi Bosch *actor*

28/10

Mireia Tarragó *soprano*
Eric Ledesma *piano*

4/11

Ulrike Haller *soprano*
Josep Surinyac *piano*

9/11

Kate Royal *soprano*
Joseph Middleton *piano*

23/11

David Alegret *tenor*
Albert Guinovart *piano*

27/11

Benjamin Appl *baritone*
Sholto Kynoch *piano*

30/11

Irène Theorin *soprano*

RECITALS, TAST DE LIED I AKADEMIE a www.lifevictoria.com

**LIFE
VICTORIA
2017
BARCELONA**
LIED FESTIVAL VICTORIA DE LOS